

Nerozhodnosť

Lucy a Katherine boli priateľkami už veľmi dlhý čas. Hoci to občas tak na prvý pohľad nevyzeralo, nevedeli si jedna bez druhej predstaviť svoje spočívanie na tejto Zemi.

Lucy hľadela do okna a zakaleným hlasom povedala Katherine: „Zlato, neviem, či to ešte dokážem. Neviem, ako to sama zvládnem.“

„Len mi prosím ťa nepovedz, že začínaš prepadávať depresiám,“ zhrozila sa Katherine.

„Ale keď ja za to nemôžem, nedokážem rozkázať svojmu srdcu,“ priznala svoju neistotu Lucy.

„Maxim je úžasný. Plný lásky a pochopenia. Miluje ma. A ja milujem jeho. Prežili sme spolu už toľko nezabudnuteľných vecí. A navyše, je na mňa až priveľmi naviazaný. Síce, ja na neho tiež, no nie až tak, aby som bez neho nedokázala žiť. Lenže, na druhej strane je tu Jonathan. Keďže je to stále môj bývalý, nemôžem povedať Maximovi, že ho chcem kvôli nemu opustiť. Nemá ho priveľmi v láske. Maxim len zatína päste, keď sa na mňa Jonathan čo len usmeje, alebo sa na mňa pozrie. Keby mohol, tak mu ublíži tak, že na mňa už ani nežmurkne.“

„Ja vlastne, v podstate celej tejto veci ani sama neviem, čo chcem.“

„Stále sa hľadám a vôbec neviem, ktorého milujem viac, alebo či vôbec.“

„Ďalšia vec, pre ktorú ho nechcem opustiť, je, že sme spolu už spali. Jeho rodičia ma chcú vidieť s Maximom pri oltári. Toto nechcem. Vraj tú fľašu, ktorú som mu dala k narodeninám otvorila až na jeho osemnástu narodeninu.“

Katherine sa na niekoľko minút zadívala na stenu, kde visela Maximova a Lucyna fotka. Objímali sa a boli na nej spolu veľmi šťastní. Ani sa nečudujem. Strašne im to spolu pristalo. No komu chýba rozhodnosť, tomu niet pomoci.